

III

Aus qui feu als cims volada,
correc lleu qui fas camí,
si veieu la meua amada
dau-li molts saluts per mi.
Si ara, núvols, l'heu mirada
trista per la vall vení,
feu que vegi reflectada,
mon imatge en vostre sí.
Dins del bosc si l'heu trobada,
qui tot mustec ja's mareí,
feu-li, moixoneta, cantada,
boi dient-li'l meu sofrí.
Porta, tebia ponentada,
vers qui fa mon cor glafi,
ma, complanta ja esblaimada
com el sol que va a morí.
Dun ma veu enamorada,
correc lleu qui fas camí,
dintre ta corrent inflada
per mes llarmes sense fi!

IV

D'eixos núvols l'ampla estesa,
d'eixes aus el gai estol,
poden veure't, oh dolcesa!
Qui pognés seguir llur vol!
D'eix ventet seras joguina,
quan l'amoixí'l rostre bell
i els ruflets de seda fina.
Qui pognés besar-te amb ell!
Si eix torrent qui ve a trobar-te,
desde'ls cingles fent camí,
si't pognés emmirallar-te
dur ta imatge fins a mi!

LA BESADA

(C. F. WEISSE)

Trobant-me ah Cloe sol, volgut
besar-la d'amagat;
prò'm menaç de fer un crit
si jo era tan gosat.

Mes jo, atrevit, la vaig besà,
anc que la contra'm fés.
—Y va cridar?
—Oh prou, cridà,
mes... força estona, après.

ADELAIDA

(MATTHISON)

Sol i vern pel jardí l'amat passeja,
que una llum encisera i dolça inonda
per les branques en flor passant poruga,
Adelaida!

En la clara corrent, en l'Alp blanquíssim,
en els núvols daurats del cel de posta,
en la volta estelada llhu ta imatge,
Adelaida!

L'aura al vespre entre el tendre llor mormola,
flors de maig per la gleva xiuxiegen,
brunz l'onada i el rossinyol refila:
Adelaida!

Oh prodigi! Broilar deura en ma tomba
una flor, quan mon cor devingui cendra,
on brillègi en fulles porporines
Adelaida!

Aquestes traduccions, adaptades a la música, són degudes a JOAQUIM PENA
i pertangen al primer volum del CANÇONER SELECTE.

V

El Maig ara torna, floreix el verd prat,
l'oreig afalaga suau i entebiat,
refà'l xaragall sa cantada.
Revé l'oreneta al teulat amical,
bastint afanyosa l'hostatge nuviat
on trobi l'amor bella estada.
Aplega l'aucella per l'erm i l'ombriu
tendrívola brosta per dur-la al seu niu
i brots per l'escalf de la cria.
Fidel la parella s'acobra i gaudeix;
l'hivern separava-ls i el Maig els uneix,
qu'ell porta als amants l'alegria.
El Maig ara torna, floreix el verd prat,
l'oreig afalaga suau i entebiat;
mes jo no puc ser prop l'amada!
Si tots els amants Primavera junyi,
tan sols per nosaltres jamai resplendi:
sols llarmes ens duu sa tornada.

VI

Reb aqueixos cants, aimia,
com presents del cor volgut:
canta-ls tu quan morí'l dia,
boi polcant el dolc llaut.
Quan el roig capvespre's fongui
dins la blava i quieta mar,
quan el raig darrer se pongui
rera'l cim que va a daurar,
quan tu cantis eixes troves
que t'endrega mon amor
com les més senceres proves
d'un daler qui es tot xardor:
endoleir deu tal cantada
de l'absença'l dol tan gran,
i a n'el de l'estimada
dur del cor volgut el plant!

CONCERTS BLAUS

BEETHOVEN LIRIC i ANECDOTIC

CARLES SOLDEVILA, comentarista

EMILI VENDRELL, tenor

PERE VALLRIBERA, piano

PROGRAMA

I

BEETHOVEN ANECDOTIC

Comentaris de CARLES SOLDEVILA, llegits per l'autor

II

"LIEDER" DE BEETHOVEN

per EMILI VENDRELL

amb la cooperació de PERE VALLRIBERA

Cançons Espirituals

- a) Prec.
- b) Déu lloat per la natura.
- c) Penediment.

La floreta meravellosa.

Daler.

Cançó de Maig.

Amor nou, vida nova.

III

A l'Amada Llunyana

- I. Plau-me dalt de l'alta serra
- II. Vers els cingles blavencs
- III. Aus qui féu als cims volada
- IV. D'eixos núvols, l'ampla estesa
- V. El Maig ara torna
- VI. Reb aqueixos cants, aimia

La besada.

ADELAIDA.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Dimarts, 21 de Juny de 1927, a les deu del vespre

CANÇONS ESPIRITUALS

a) PREC

Déu meu, ta gran bondat s'estén
arreu on l'hom demora;
Tu ens mires compassivament
i auxili ens don tothora.

Oh el meu asil! Oh el meu tresor!
Mon prec atén; oëix mon plor
qui tan fervent t'implora!

b) DEU LLOAT PER LA NATURA

Pregona el cel de l'Etern la grandesa
i estén son nom august arreu.
De terra i mar la lloança és palesa;
escolta, hom, llur sacra veu.

Qui ordena els ritmes d'estels en l'alcària?
Qui duu del sol la llum pel món?
Ell ix i lluu riallè en la llunyària
i fa el seu curs com un heroi.

c) PENEDIMENT

Jo contra Tu, sols contra Tu pecava
i mal obrava el teu davant.
Tu has vist la culpa qui el flagell me dava;
oh Déu, contempla el dol meu gran!

Un temps feliç m'ompli la teva gràcia,
oh Pare misericordiós!
Leticia dar-me al teu voler li plàcia;
Tu ets qui ho torna tot joïós.

Els meus sospirs i precs prou bé coneixes,
les meves llàgrimes Tu veus.
Déu meu, quant temps sofrir me deixes?
Quant temps ser lluny de mi Tu deus?

Permet que amb goig segueixi, doncs, ta via
i ensenya'm bé tes sacres lleis;
de Tu'm vull fer més digne cada dia,
qu'ets Tu mon Déu, jo el teu servent.

No'm tractis pas segons el meu oprobí,
no'm punyis pas pel meu pecat.
Jo't cerco a Tu; fés que ton rostre trobi,
oh Déu de pau i de bondat!

Apressa't, Pare meu, a protegir-me
i emmena'm per planer camí.
Ell ou mon clam, Déu vol així exaudir-me
i acull el meu esperit a sí.

LA FLORETA MERAVELLOSA

Floreix gentil menuda flor
en una vall rient;
encisa tant als ulls i al cor
com raig de sol ponent.
Val més que perla i que diamant
i més que argent i que or.
Pel món la van anomenant
"meravellosa flor".

Una cançó sabia un temps
d'aquesta flor galant,
com a l'esprit i al cor, ensems
feia miracle gran.
Jamai elixir ignorat
tingué poder semblant
que deixa el cor tot encisat
i als llavis un dolç cant.

A qui en el pit tancat durà
la flor, de viu destell,
ja sia dona o home, ja
ben jove sia o vell,
jo commogut el miraré
guardar la flor del cel
que com joïell s'amaga bé
al fons del cor fidel.

Jo vull al cor estrenye't fort,
joïell radiant i clar.
Un jorn me n'aniré amb la Mort
com nuvis vers l'Altar...
Llavors, meravellosa flor,
la llum de la Veritat
te donarà més resplandor
que el cel asserenat!

Trad. Pere J. Bassegoda

DALER

(GOETHE)

Què és ço que m'encisa?
què encen mon esguard
i em puny i em corseca
i em treu de ma llar?
Com núvols i roques
s'esfumen enllà
voldria enlairar-me,
voldria volà!

Dels corbos ara es brega
pels aires el vol;
frissós m'hi barrejo
seguint llur estol.
De monts i masies
volem per damunt,

passem prop l'amada
i esguardo-la al punt.

La veig com passeja,
jo hi volo amantent;
aucell refilaira
jo semblo talment.
S'atura i escolta,
rient pensa així:
"Ell canta amoretes
i canta per mi".

El sol va a la posta,
les cimes daurant;

L'amada no esmenta
com va tramontant.
La prada ella creua,
passant vora el riu;
la fosca, la fosca
li dóna aire ombriu!

Com astre claríssim
sorgeixo de cop;
"Enlaire què brilla
tan lluny i tan prop?"
La llum tu has mirada,
ruberta d'encís,
jo caic a tes plantes:
llavors soc feliç.

CANÇÓ DE MAIG

(GOETHE)

Com llum Natura
plena d'esclat!
El sol com brilla!
Com riu el prat!

Les flors exhaleu
fragants olors;
l'humil bardica,
suau remors.

Rubert de joia
reviu tot ser;
oh sol, oh terra,
oh ditxa, oh pler!

Oh amor, oh nimbe
de tons sublims,
com boira d'aua
damunt dels cims!

Tu august consagres
el camp fecond,
frescal florida
tu extens pel mon.

Gentil nineta
mon cor és teu!
Tos ulls m'ho diuen:
ton cor és meu!

Tal com l'alosa
vol cants i llum,
tal com exhaleu
les flors perfum,

així s'inflama
per tu, mon pit,
per tu, que m'ompleu
d'un gai delit

per'mes cantades
i danses fer.
Tant com m'estimis,
feliç deus ser!

AMOR NOU, VIDA NOVA

(GOETHE)

Cor, cor meu, què tens, què't passa?
Què t'acora amb tal neguit?
Ja la vida novaet laca!
Ja no tens l'antic delit!
Lluny és ara qui estimares,
lluny partia i tu plorares,
lluny tes cuites s'endugué.
Com escaure açò pogué?

T'ha encisat sa juvenesa,
eixa imatge tota amor,
eix esguard tot ell pursa
com poder dominador?

D'eix poder si'm vull sostraure,
si tots d'ell no vull més raure,
tot seguit torneu-me a obrir,
ai! vers ella'l ver camí!

Dins sa troca misteriosa,
qui desfer-se mai podrà,
la donzella desdenyosa
près me té i no'm vol deixà;
fins que'l seu voler s'ablaní,
viure dec com ella'm maní.
Quina muda'l cor sentí!
Ai amor, fuig lluny de mi!

A L'AMADA LLUNYANA

(JEITTELES)

I

Plau-me dalt de l'alta serra
el boirós país mirar,
bol cercant vers llunya terra
on, l'amada, t' puc trobar.
Ample espai de tu'm separa,
ens allunyen monts i rius,
nostra ditxa entelen ara
de l'absençals dols ombrins.
Ai, l'esguard no pots pas veure
que t'endregó ab cor ardent,
ni les queixes no pots heure
qu'en l'espai dissipa'l vent.
Prò mai més vers tu podrien
dù'l missatge dolç d'amor?
Dir-te avui mos cants voldrien
cò qui causa ma dolor.
Car el sò de la cantada,
per l'espai i el temps creuant,
vers el cor de l'estimada
duu del cor volgut el plant!

II

Vers els cingles blavencs,
que amb celatges grisencs
poc ovirar,
on sa posta fa'l sol,
on fa'l nuvol son vol,
jo vull anar!
Vers la vall sèns remor
on s'abat la dolor,
on deu brollar
ja'l bon temps esplendent,
on suau bufa'l vent,
jo vull anar!
Vers el bosc misteriós
prou m'empeny amorós
l'intim penar.
Ai, no fora aci més,
si ab tu, amada, pogués
sempre restar!

III

Aus qui feu als cims volada,
còrrec lleu qui fas camí,
si veieu la meua amada
dau-li molts saluts per mi.
Si ara, núvols, l'heu mirada
trista per la vall vení,
feu que vegi reflectada,
mon imatge en vostre sí.
Dins del bosc si l'heu trobada,
qui tot mustec ja's marci,
feu-li, moixoneta, cantada,
boi dient-li'l meu sofrí.
Porta, tebia ponentada,
vers qui fa mon cor glafi,
ma complanta ja esblaimada
com el sol que va a morí.
Duu ma veu enamorada,
còrrec lleu qui fas camí,
dintre ta corrent inflada
per mes llarmes sense fi!

IV

D'eixos núvols l'ampla estesa,
d'eixos aus el gai estol,
podem veure't, oh dolcesa!
Qui pogués seguir llur vol!
D'eix ventet seràs joguina,
quan t'amòixi'l rostre bell
i els rutillets de seda fina.
Qui pogués besar-te amb ell!
Si eix torrent qui ve a trobar-te,
desde'ls cingles fent camí,
si't pogués emmirallar-te
dur ta imatge fins a mi!

LA BESADA

(C. F. WEISSE)

Trobant-me ab Cloe sol, volguí
besar-la d'amagat;
prò'm menaçà de fer un crit
si jo era tan gosat.

Mes jo, atrevit, la vaig besà,
anc que la contra'm fés.
—Y va cridar?
—Oh prou, cridà,
mes... força estona après.

ADELAIDA

(MATTHISON)

Sol i vern pel jardí l'amat passeja,
que una llum encisera i dolça inonda
per les branques en flor passant poruga,
Adelaida!

En la clara corrent, en l'Alp blanquíssim,
en els núvols daurats del cel de posta,
en la volta estelada lluu ta imatge,
Adelaida!

L'aura al vespre entre el tendre flor mormola,
flors de maig per la gleva xiuxiuegen,
brunz l'onada i el rossinyol refila:
Adelaida!

Oh prodigi! Brollar deura en ma tomba
una flor, quan mon cor devingui cendra,
on brillègi en fulles porporines
Adelaida!

Aquestes traduccions, adaptades a la música, són degudes a JOAQUIM PENA
i pertanyen al primer volum del CANÇONER SELECTE.

V

El Maig ara torna, floreix el verd prat,
l'oreig afalaga suau i entebiat,
refà'l xaragall sa cantada.
Revé l'oreneta al teulat amical,
bastint afanyosa l'hostatge nuviat
on trobi l'amor bella estada.
Aplega l'aucella per l'erm i l'ombriu
tendrívola brosta per dur-la al seu niu
i brots per l'escalf de la cria.
Fidel la parella s'acobra i gaudeix;
l'hivern separava-ls i el Maig els uneix,
qu'ell porta als amants l'alegria.
El Maig ara torna, floreix el verd prat,
l'oreig afalaga suau i entebiat;
mes jo no puc ser prop l'amada!
Si tots els amants Primavera junyi,
tan sols per nosaltres jamai resplendi;
sols llarmes ens duu sa tornada.

VI

Reb aqueixos cants, aimia,
com presents del cor volgut;
canta-ls tu quan mori'l dia,
boi polcant el dote llaut.
Quan el roig capvespie's fongui
dins la blava i quieta mar,
quan el raig darrer se pongui
rerà'l cim que va a daurar,
quan tu cantis eixes troves
que t'endrecà mon amor
com les més senceres proves
d'un daler qui es tot xardor;
endoleir deu tal cantada
de l'absença'l dol tan gran,
i a n'el de l'estimada
dur del cor volgut el plant!

CONCERTS BLAUS

BEETHOVEN LIRIC i ANECDOTIC

CARLES SOLDEVILA, comentarista

EMILI VENDRELL, tenor

PERE VALLRIBERA, piano

PROGRAMA

I

BEETHOVEN ANECDOTIC

Comentaris de CARLES SOLDEVILA, llegits per l'autor

II

"LIEDER" DE BEETHOVEN

per EMILI VENDRELL

amb la cooperació de PERE VALLRIBERA

Cançons Espirituals

- a) Prec,
- b) Déu lloat per la natura.
- c) Penediment.

La floreta meravellosa.

Daler.

Cançó de Maig.

Amor nou, vida nova.

III

A l'Amada Llunyana

- I. Plau-me dalt de l'alta serra
- II. Vers els cingles blavencs
- III. Aus qui feu als cims volada
- IV. D'eixos núvols, l'ampla estesa
- V. El Maig ara torna
- VI. Reb aqueixos cants, aimia

La besada.

ADELAIDA.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Dimarts, 21 de Juny de 1927, a les deu del vespre

CANÇONS ESPIRITUALS

a) PREC

Déu meu, ta gran bondat s'estén
arreu on l'hom demora;
Tu ens mires compassivament
i auxili ens don tothora.

Oh el meu asil! Oh el meu tresor!
Mon prec atén, oïx mon plor
qui tan fervent t'implora!

b) DEU LLOAT PER LA NATURA

Pregona el cel de l'Etern la grandesa
i estén son nom august arreu.
De terra i mar la lloança és palesa;
escolta, hom, llur sacra veu.

Qui ordena els ritmes d'estels en l'alçària?
Qui duu del sol la llum pel món?
Ell ix i lluu riallè en la llunyària
i fa el seu curs com un heroi.

c) PENEDIMENT

Jo contra Tu, sols contra Tu pecava
i mal obrava el teu davant.
Tu has vist la culpa qui el flagell me dava;
oh Déu, contempla el dol meu gran!

Un temps feliç m'ompli la teva gràcia,
oh Pare misericordiós!
Leticia dar-me al teu voler li plàcia;
Tu ets qui ho torna tot joïós.

Els meus sospirs i precés prou bé coneixes,
les meves llàgrimes Tu veus.
Déu meu, quant temps sofrir me deixes?
Quant temps ser lluny de mi Tu deus?

Permet que amb goig segueixi, doncs, ta via
i ensenya'm bé tes sacres lleis;
de Tu'm vull fer més digne cada dia,
qu'ets Tu mon Déu, jo el teu servent.

No'm tractis pas segons el meu oprobi,
no'm punyis pas pel meu pecat.
Jo't cerco a Tu; fés que ton rostre trobi,
oh Déu de pau i de bondat!

Apressa't, Pare meu, a protegir-me
i emmena'm per planer camí.
Ell ou mon clam, Déu vol així exaudir-me
i acull el meu esperit a sí.

LA FLORETA MERAVELLOSA

Floreix gentil menuda flor
en una vall rient;
encisa tant als ulls i al cor
com raig de sol ponent.
Val més que perla i que diamant
i més que argent i que or.
Pel món la van anomenant
"meravellosa flor".

Una cançó sabia un temps
d'aquesta flor galant,
com a l'esprit i al cor, ensems
feia miracle gran.
Jamai elixir ignorat
tingué poder semblant
que deixa el cor tot encisat
i als llavis un dolç cant.

A qui en el pit tancat durà
la flor, de viu destell,
ja sia dona o home, ja
ben jove sia o vell,
jo commogut el miraré
guardar la flor del cel
que com joïell s'amaga bé
al fons del cor fidel.

Jo vull al cor estrengre't fort,
joïell radiant i clar.
Un jorn me n'aniré amb la Mort
com nuvis vers l'Altar...
Llavors, meravellosa flor,
la llum de la Veritat
te donarà més resplandor
que el cel asserenat!

Trad. Pere J. Bassegoda

DALER

(GOETHE)

Què és ço que m'encisa?
què encen mon esguard
i em puny i em corseca
i em treu de ma llar?
Com núvols i roques
s'estimen enlla
voldria enlairar-me,
voldria volà!

Dels corbós ara es breça
pels aires el vol;
frissós m'hi barrejo
seguint llur estol.
De monts i masies
volem per damunt,

passem prop l'amada
i esguardo-la al punt.

La veig com passeja,
jo hi volo amatent;
aucell refilaira
jo semblo talment.
S'atura i escolta,
rient pensa així:
"Ell canta amoretes
i canta per mi".

El sol va a la posta,
les cimes daurant;

l'amada no esmenta
com va tramontant.
La prada ella creua,
passant vora el riu;
la fosca, la fosca
li dona aire ombriu!

Com astre claríssim
sorgeixo de cop;
"Enlaire què brilla
tan lluny i tan prop?"
La llum tu has mirada,
ruberta d'encis,
jo caic a tes plantes:
llavors soc feliç.

CANÇÓ DE MAIG

(GOETHE)

Com lluu Natura
plena d'esciat!
El sol com brilla!
Com riu el prat!

Les flors exhalen
fragants olors;
l'humil bardica,
suaus remors.

Rublet de jóia
reviu tot ser;
oh sol, oh terra,
oh ditxa, oh pler!

Oh amor, oh nimbe
de tons sublims,
com boira d'auba
damunt dels cims!

Tu august consagres
el camp fecond,
frescal florida
tu extens pel mon.

Gentil nineta
mon cor és teu!
Tots ulls m'ho diuen:
ton cor és meu!

Tal com l'alosa
vol cants i llum,
tal com exhalen
les flors perfum,

així s'inflama
per tu, mon pit,
per tu, que m'omple
d'un gai delit

per'mes cantades
i danses fer.
Tant com m'estimis,
feliç deus ser!

AMOR NOU, VIDA NOVA

(GOETHE)

Cor, cor meu, què tens, què't passa?
Què t'acora amb tal neguit?
Ja la vida novaet laca!
Ja no tens l'antic delit!
Lluny és ara qui estimares,
lluny partia i tu plorares,
lluny tes cuites s'endugué,
Com escaure açó pogué?

T'ha encisat sa juvenesa,
eixa imatge tota amor,
eix esguard tot ell puresa
com poder dominador?

D'eix poder si'm vull sostraure,
si tots d'ell no vull més raure,
tot seguit torneu-me a obrir,
ai! vers ella'l ver camí!

Dins sa troca misteriosa,
qui desfer-se mai podrà,
la donzella desdenyosa
près me té i no'm vol deixá;
fins que'l seu voler s'ablani,
viure dec com ella'm mani.
Quina muda'l cor senti!
Ai amor, fuig lluny de mi!

A L'AMADA LLUNYANA

(JEITTELES)

I

Plau-me dalt de l'alta serra
el boirós país mirar,
boi cercant vers llunya terra
on, l'amada, t' puc trobar.
Ample espai de tu'm separa,
ens allunyen monts i rius,
nostra ditxa entelen ara
de l'absença's dols ombrius.
Ai, l'esguard no pots pas veure
que t'endrego ab cor ardent,
ni les queixes no pots heure
qu'en l'espai dissipa'l vent.
Prò mai més vers tu podrien
dû'l missatge dolç d'amor?
Dir-te avui mos cants voldrien
cò qui causa ma dolor.
Car el sò de la cantada,
per l'espai i el temps creuant,
vers el cor de l'estimada
duu del cor volgut el plant!

II

Vers els cingles blayenes,
que amb celatges grisencs
poc ovirar,
on sa posta fa'l sol,
on fa'l nuvol son vol,
jo vull anar!
Vers la vall sèns remor
on s'abat la dolor,
on deu brollar
ja'l bon temps esplendent,
on suau bufa'l vent,
jo vull anar!
Vers el bosc misteriós
prou m'empeny amorós
l'intim penar.
Ai, no fora ací més,
si ab tu, amada, pogués
sempre restar!

III

Aus qui feu als cims volada,
còrrec lleu qui fas camí,
si veieu la meua amada
dau-li molts saluts per mi.
Si ara, núvols, l'heu mirada
trista per la vall vení,
feu que vegi reflectada,
mon imatge en vostre sí.
Dins del bosc si l'heu trobada,
qui tot mustec ja's mareí,
feu-li, moixoneta, cantada,
boi dient-li'l meu sofrí.
Porta, tebia ponentada,
vers qui fa mon cor glafi,
ma complanta ja esblaimada
com el sol que va a morí.
Duu ma veu enamorada,
còrrec lleu qui fas camí,
dintre ta corrent inflada
per mes llarmes sense fi!

IV

D'eixos núvols l'ampla estesa,
d'eixes aus el gai estol,
poden veure't, oh dolcesa!
Qui pogués seguir llur vol!
D'eix ventet seras joguina,
quan l'amoixí'l rostre bell
i els ruflets de seda fina.
Qui pogués besar-te amb ell!
Si eix torrent qui ve a trobar-te,
desde's cingles fent camí,
si't pogués emmirallar-te
dur ta imatge fins a mi!

LA BESADA

(C. F. WEISSE)

Trobant-me ab Cloe sol, volguí
besar-la d'amagat;
prò'm menaçà de fer un crit
si jo era tan gosat.

Mes jo, atrevit, la vaig besà,
anc que la contra'm fés.
—Y va cridar?
—Oh prou, crida.
mes... força estona après.

ADELAIDA

(MATTHISON)

Sol i vern pel jardí l'amat passeja,
que una llum encisera i dolça inonda
per les branques en flor passant poruga,
Adelaida!

En la clara corrent, en l'Alp blanquíssim,
en els núvols daurats del cel de posta,
en la volta estelada lluu ta imatge,
Adelaida!

L'aura al vespre entre el tendre llor mormola,
flors de maig per la gleva xiuxiuegen,
brunz l'onada i el rossinyol refila:
Adelaida!

Oh prodigi! Brollar deurà en ma tomba
una flor, quan mon cor devingui cendra,
on brillegi en fulles porporines
Adelaida!

Aquestes traduccions, adaptades a la música, són degudes a JOAQUIM PENA
i pertanyen al primer volum del CANÇONER SELECTE.

CONCERTS BLAUS

BEETHOVEN LIRIC i ANECDOTIC

CARLES SOLDEVILA, comentarista

EMILI VENDRELL, tenor

PERE VALLRIBERA, piano

PROGRAMA

I

BEETHOVEN ANECDOTIC

Comentaris de CARLES SOLDEVILA, llegits per l'autor

II

"LIEDER" DE BEETHOVEN

per EMILI VENDRELL

amb la cooperació de PERE VALLRIBERA

Cançons Espirituals

- a) Prece.
- b) Déu floa't per la natura.
- c) Penediment.

La floreta meravellosa.

Daler.

Cançó de Maig.

Amor nou, vida nova.

III

A l'Amada Llunyana

- I. Plau-me dalt de l'alta serra
- II. Vers els cingles blavencs
- III. Aus qui féu als cims volada
- IV. D'eixos núvols, l'ampla estesa
- V. El Maig ara torna
- VI. Reb aqueixos cants, aimia

La besada.

ADELAIDA.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Dimarts, 21 de Juny de 1927, a les deu del vespre

CANÇONS ESPERITUALS

a) PREC

Déu meu, ta gran bondat s'estén
arreu on l'hom demora;
Tu ens mires compassivament
i auxili ens don tothora.

Oh el meu asil! Oh el meu tresor!
Mon prec atén, oëix mon plor
qui tan fervent t'implora!

b) DEU LLOAT PER LA NATURA

Pregona el cel de l'Etern la grandesa
i estén son nom august arreu.
De terra i mar la lloança és palesa;
escolta, hom, llur sacrà veu.

Qui ordena els ritmes d'estels en l'alçària?
Qui duu del sol la llum pel món?
Ell ix i lluu riallè en la llunyarà
i fa el seu curs com un herol.

c) PENEDIMENT

Jo contra Tu, sols contra Tu pecava
i mal obrava el teu davant.
Tu has vist la culpa qui el flagell me dava;
oh Déu, contempla el dol meu gran!

Un temps feliç m'omplí la teva gràcia,
oh Pare misericordiós!
Leticia dar-me al teu voler li plàcia;
Tu ets qui ho torna tot joïós.

Els meus sospirs i precés prou bé coneixes,
les meves llàgrimes Tu veus.
Déu meu, quant temps sofrir me deixes?
Quant temps ser lluny de mi Tu deus?

Permet que amb goig segueixi, doncs, ta via
i ensenya'm bé tes sacres lleis;
de Tu'm vull fer més digne cada dia,
qu'ets Tu mon Déu, jo el teu servent.

No'm tractis pas segons el meu oprobi,
no'm punyis pas pel meu pecat.
Jo't cerco a Tu; fés que ton rostre trobi,
oh Déu de pau i de bondat!

Apressa't, Pare meu, a protegir-me
i emmena'm per planer camí.
Ell ou mon clam, Déu vol així exaudir-me
i acull el meu esperit a sí.

LA FLORETA MERAVELLOSA

Floreix gentil menuda flor
en una vall rient;
encisa tant als ulls i al cor
com raig de sol ponent.
Val més que perla i que diamant
i més que argent i que or.
Pel món la van anomenant
"meravellosa flor".

Una cançó sabia un temps
d'aquesta flor galant,
com a l'esperit i al cor, ensem
feia miracle gran.
Jamai elixir ignorat
tingué poder semblant
que deixa el cor tot encisat
i als llavis un dolç cant.

A qui en el pit tancat durà
la flor, de viu destell,
ja sia dona o home, ja
ben joye sia o vell,
jo commogut el miraré
guardar la flor del cel
que com joïell s'amaga bé
al fons del cor fidel.

Jo vull al cor estrenye't fort,
joïell radiant i clar.
Un jorn me n'aniré amb la Mort
com nuvis vers l'Altar...
Llavors, meravellosa flor,
la llum de la Veritat
te donarà més resplendor
que el cel asserenat!

Trad. Pere J. Bassegoda

DALER (GOETHE)

Què és ço que m'encisa?
què encen mon esguard
i em puny i em corseca
i em treu de ma llar?
Com núvols i roques
s'esfumen enlla
voldria enlairar-me,
voldria volà!

Dels corbos ara es breça
pels aires el vol;
frissós m'hi barrejo
seguint llur estol.
De monts i masies
volem per damunt,

passem prop l'amada
i esguardo-la al punt.

La veig com passeja,
jo hi volo amatent;
aucell refilair
jo semblo talment.
S'atura i escolta,
rient pensa així:
"Ell canta amoretes
i canta per mi".

El sol va a la posta,
les cimes daurant;

l'amada no esmenta
com va tramontant.
La prada ella crena,
passant vora el riu;
la fosca, la fosca
li dona aire ombriu!

Com astre claríssim
sorgeixo de cop;
"Enlaire què brilla
tan lluny i tan prop?"
Là llum tu has mirada,
ruberta d'encis,
jo caic a tes plantes:
llavors soc feliç.

CANÇÓ DE MAIG (GOETHE)

Com lluu Natura
plena d'esclat!
El sol com brilla!
Com riu el prat!

Les flors exhalen
fragants olors;
l'humil bardica,
suaus remors.

Rublet de joia
reviu tot ser;
oh sol, oh terra,
oh ditxa, oh pler!

Oh amor, oh nimbe
de tons sublims,
com boira d'aua
damunt dels cims!

Tu august consagres
el camp fecond,
frescal florida
tu extens pel mon.

Gentil nineta
mon cor és teu!
Tos ulls m'ho diuen:
ton cor és meu!

Tal com l'alosa
vol cants i llum,
tal com exhalen
les flors perfum,

així s'inflama
per tu, mon pit,
per tu, que m'omple
d'un gal delit

per'mes cantades
i danses fer.
Tant com m'estimis,
feliç deus ser!

AMOR NOU, VIDA NOVA (GOETHE)

Cor, cor meu, què tens, què't passa?
Què t'acora amb tal neguit?
Ja la vida novaet laca!
Ja no tens l'antic delit!
Lluny és ara qui estimares,
lluny partia i tu plorares,
lluny tes cuites s'endugué.
Com escaure açò pogué?

T'ha encisat sa juvenesa,
eixa imatge tota amor,
eix esguard tot ell puresa
com poder dominador?

D'eix poder si'm vull sostraure,
si tots d'ell no vull més raure,
tot seguit torneu-me a obri,
ai! vers ella'l ver camí!

Dins sa troca misteriosa,
qui desfer-se mai podrà,
la donzella desdenyosa
près me té i no'm vol deixà;
fins que'l seu voler s'ablani,
viure dec com ella'm manl.
Quina muda'l cor senti!
Ai amor, fuig lluny de mi!

A L'AMADA LLUNYANA (JEITTELES)

I

Plau-me dalt de l'alta serra
el boirós país mirar,
boi cercant vers llunya terra
on, l'amada, t'puc trobar.
Ample espai de tu'm separa,
ens allunyen monts i rius,
nostra ditxa entelen ara
de l'absència's dois ombrius.
Ai, l'esguard no pots pas veure
que t'endrego ab cor ardent,
ni les queixes no pots heure
qu'en l'espai dissipa'l vent.
Prò mai més vers tu podrien
dú'l missatge dolç d'amor?
Dir-te avui mos cants voldrien
cò qui causa ma dolor.
Car el sò de la cantada,
per l'espai i el temps creuant,
vers el cor de l'estimada
duu del cor volgut el plant!

II

Vers els cingles blavencs,
que amb celatges grisencs
poc ovirar,
on sa posta fa'l sol,
on fa'l nuvol son vol,
jo vull anar!
Vers la vall sèns remor
on s'abat la dolor,
on deu brollar
ja'l bon temps esplendent,
on suau bufa'l vent,
jo vull anar!
Vers el bosc misteriós
prou m'empeny amorós
l'intim penar.
Ai, no fora açí més,
si ab tu, amada, pogués
sempre restar!